

คำนำนักแปล

เล่มนี้ขอเปลี่ยนจาก 'นักแปลชวนคุย (เพื่อเจ้อ)' มาเป็นชวน
ผู้อ่านที่รักคุยเล่นกันสนุกๆ แทนนะคะ

เรื่องในเล่ม 7 เริ่มต้นจาก 'จดหมายรัก' ซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งความ
วุ่นวายมากมายในตอนหลัง

สมัยที่ผู้แปลยังเป็นวัยรุ่น จดหมายยังเป็นหนึ่งในวิทยุออกอากาศสำหรับ
สารภาพรัก เพราะสมัยนั้นยังไม่มีไลน์หรือเฟซบุ๊ก จะสารภาพรักกันทีก็ต้อง
คิดแล้วคิดอีก ขึ้นต้นยังไง ลงท้ายยังไง จะใส่เพลงคิไหน ถ้าใส่จะเป็น
เพลงท่อนไหน กระดาษสีอะไร ต้องมีกลิ่นหอมไหม คิดสติ๊กเกอร์การ์ตูน
น่ารักๆ ลงไปด้วยดีหรือเปล่า แล้วถ้าลายมือเราไม่สวยล่ะ ควรจะให้เพื่อน
เขียนให้ไหม กว่าจะได้ผลสรุปสุดท้ายออกมาเป็นกระดาษในซองจดหมาย
บางจ้อย เจ้าของจดหมายต้องปวดหัวตีบไปหลายวัน แถมถ้าเอาจดหมาย
ไปเสียบไว้หรือฝากส่ง ก็ไม่รู้ว่าจะได้อ่านเมื่อไหร่ หรือถึงมือจริง
ไหม เพราะไม่มีข้อความ 'อ่านแล้ว' ให้เห็นเหมือนทุกวันนี้

ถึงจะฟังดูวุ่นวาย แต่จดหมายเป็นมากกว่าแค่ข้อความเปลือยเปล่า
กระดาษที่เลือกใช้ ลายมือ หรือแม้กระทั่งรูปวาดหรือลวดลายต่างๆ ล้วน
เป็นสิ่งบ่งบอกถึงตัวผู้เขียนได้อย่างดี สิ่งที่ส่งถึงผู้รับ ไม่ใช่แค่ข้อความใน
กระดาษ แต่ยังมีตัวตนส่วนหนึ่งของเจ้าของจดหมายแฝงอยู่ในนั้นด้วย
เหมือนจดหมายที่เฟิงผิงหลันได้รับในเรื่องนี้แหละ

แล้วผู้อ่านล่ะคะ เขียนจดหมายรักครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ :D

จิ้งจอกธรา

ฉงหลง

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (มังกร)

เย่อหยิ่ง เจ้าคิดเจ้าแค้น และชอบกิดเล็ก
กิดน้อยเป็นที่สุด ความจำดีเยี่ยม ในสมองมีทั้ง

ตงย่า

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (เฟอเร็ต)

สุภาพบุรุษผู้แสนอ่อนโยนและนุ่มนวล แต่หาก
โดนจุดระเบิดของเขาเข้าละก็ จะน่ากลัวเป็นที่สุด
ชอบทำงานบ้าน เป็นโรคบ้าความสะอาด แต่ก่อน
ประสบการณ์เรื่องทำอาหาร

จุดอ่อนคือชอบใช้เงินโดยไม่คิด ไร้ความยับยั้ง
ซึ่งใจทุกครั้งที่เห็นเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านหรืออุปกรณ์
ทำความสะอาด

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เคาตซ์ล

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (งูบิน)

เป็นหัวหน้าของปีศาจทั้งหมดในคฤหาสน์ เย่อหยิ่งเย็นชา
หน้าตาหล่อเหลาแต่ปั่นหน้าบูดบึ้งตลอดกาล รักค้อย่างสุดซึ้งต่อ
องค์ชายซาเคด ซึ่งเป็นเจ้านายในโลกปีศาจ เกลียดขงมนุษย์ แต่เห็น
บางสิ่งในตัวเฟิงผิงหลั่นที่คล้ายคลึงกับเจ้านายของตัวเอง เพราะ
เหตุนี้จึงเกิดความรู้สึกดีๆ ต่อเฟิงผิงหลั่นโดยไม่รู้ตัว และมักหงุดหงิด
ตัวเองเพราะเรื่องนี้

พรางตัวในบทบาท : หมอประจำโรงเรียน

ความรู้เรื่องโลกมนุษย์และโลกปีศาจอย่างครบถ้วน
รักการสะสมโมเดลรถยนต์และรถไฟกว่าสิ่งอื่นใด
แต่กลับเมารถทุกครั้งที่นั่งยานพาหนะบนดิน

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

ไปเหลียว

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (ผึ่ง)

หน้าตาหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ เจ้าเล่ห์เจ้าแผนการ
มักมีรอยยิ้มที่เล่นบนใบหน้าเสมอ จึงฮอตมากในหมู่สาวๆ
ชอบพูดจาหยอกแบบที่เล่นทีจริง จนแยกไม่ออกว่าโกหก
หรือพูดจากใจจริงกันแน่ เสพติดของหวานชั้นรุนแรง

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เฟิงผิงหลัน

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์

นักเรียนใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนานาชาติเซฟาเนีย มองโลกในแง่ดี
สุกซิด จนดูเหมือนไม่ค่อยเต็มบาท มักทำอะไร
ไม่ค่อยเหมาะกับสถานการณ์อยู่บ่อยๆ ต้อง
ทำงานพิเศษเพื่อหาเงินเรียน ทำให้บางครั้ง
ติดนิสัยขี้ตื้ออยู่บ้าง ทำงานพิเศษหลายอย่าง
พร้อมกันจึงเหนื่อยง่าย เลยเกลียดที่สุดหากมี
ใครกรวนเวลานอน และมักอารมณ์เสียขึ้น
รุนแรงหลังตื่นนอน เป็นโรคมือชน ชอบสัมผัส
เนื้อตัวคนอื่นเป็นพิเศษ

ไซเมอร์ฟ

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (นก)

นิสัยซื่อๆ เก็บตัว ไว้ผมม้ายาวปิดเกือบทั้งหน้า กลัว
การปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ความลับคือชอบอ่าน
การ์ตูนสาวน้อยตาหวานสโตร์ฮาร์ดคอร์กับนิยายรัก
โรแมนติกเป็นที่สุด

ไต้ถ้ง

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์

นักเรียนใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนานาชาติ
เซฟาเนีย

คุณชายจอมยโส นิสัยใจร้อนวู่วาม ชอบใช้กำลัง
แก้ปัญหา มักเก็บปัญหามาฉีกฉีกฉีกฉีกฉีกฉีกฉีกฉีก
ทำให้ตัวเองยิ่งกระอักกระอ่วน กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

มอร์ริส

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (เสือคำ)

ใจร้อนวู่วาม นิสัยนักเลงไม่กลัวใคร เวลารักหรือเกลียด
แสดงออกชัดเจน เป็นชายอกสามศอกที่ปิดบังความรู้สึกทาง
สีหน้าไม่เป็น

ชอบออกกำลังกาย มือเท้าหนัก หยิบจับอะไรก็พังหมด

ความลับคือเป็นคนชอบสัตว์

ตัวเล็กๆ น่ารัก เช่น แมว

อิวาน

เผ่าพันธุ์ : (???)

เจ้าเล่ห์ เอาแต่ใจ รักสนุก นิสัยเหมือนเด็ก
เป็นฝ่ายเลือกผูกพันอสัญญากับอิกอร์ ทั้งยัง
แปลงร่างให้หน้าตาเหมือนอิกอร์ด้วย

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

อิกอร์

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์

นักเรียนใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนานาชาติเซฟาเนีย
ชื่อสตัย เคร่งขรึม พูดน้อย รักคุณธรรม
และพวกพ้อง

เข้าเรียนที่เซฟาเนียพร้อมอิวาน ทั้งสอง
หน้าตาเหมือนกันมากจนคนอื่น
มักเข้าใจผิดว่าเป็นฝาแฝด

โบตัน

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (ดอกไม้)

อ่อนน้อมถ่อมตน จิตใจดีงามและอ่อนโยน
เพราะให้ถึงช่วยสลายผนึกเธอจึงจงรักภักดี
และรับใช้เขาอย่างสตัยชื่อเสมอมา

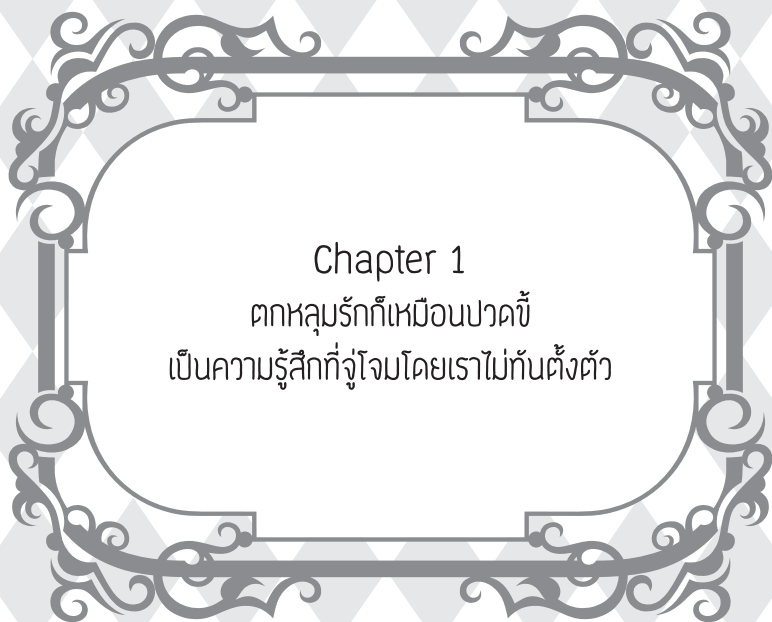

สารบัญ

Chapter 1	ตกหลุมรักก็เหมือนปวศิ์ เป็นความรู้สึกที่จุใจโดยเราไม่ทันตั้งตัว	13
Chapter 2	ของที่แปะป้ายว่ามาจากธรรมชาติแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แท้จริงคือวัตถุสังเคราะห์ที่พรางตัวได้แนบเนียนมากต่างหาก	43
Chapter 3	ความรักไม่ได้ทำให้ระดับสติปัญญาต่ำลง แต่บางคนชอบใช้ความรักเป็นข้ออ้างในการแสดงความโง่ของตัวเอง	67
Chapter 4	กินข้าวต้องมีคนป้อน ข้ามถนนต้องมีคนจูงมือ บางทีจำทางกลับบ้านไม่ได้ บางครั้งชอบถามคำถามที่ไม่มีคำตอบ—ไม่ใช่คนแก่ที่เป็นอัลไซเมอร์ แต่คือสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าแฟน	91
Chapter 5	คุณธรรมอย่างหนึ่งของคนใจแคบคือความมานะ มีความกระตือรือร้นไร้ที่สิ้นสุดในการทำให้ตัวเองเป็นที่รังเกียจของคนรอบข้าง	115

Chapter 6	ถูกขังเป็นนักโทษในคุกใต้ดิน แรกกล้ามเนื้อหูดก็ยังขยับได้ก็นับเป็นบุญเหลือเกินแล้ว	151
Chapter 7	ฝ่ายผดุงคุณธรรม แม้ใช้วิธีสกปรกเพื่อบรรลุเป้าหมาย แต่สุดท้ายก็หาทางลบล้างความผิดทั้งหมดได้อย่างสมเหตุสมผล	177
Chapter 8	ขณะออกลากลับกลายเป็นเหยื่อ พอเป็นเหยื่อแล้ว ก็กลายเป็นกระโดนรองรับอารมณ์ไปด้วย	199
Chapter 9	เขาใช้นิ้วอันชำนาญการ ขยับควบคุมการเปิดและปิดของช่องลับอย่างไม่มีใครรู้юн กระตุ้นร่างกายให้ไต่ทะยานถึงจุดยอดสุด แล้วทิ้งคิ่งสู่ห้วงลึกไร้ที่สิ้นสุด—ชี้แจงอธิบายคิดเองแล้วกัน	217
Epilogue	สิ่งที่สักระกัณกาฝากร้ายมิให้เลื้อยลามคือเมล็ดพันธุ์แห่งความดีที่หวานไว้โดยไม่ตั้งใจ	243

Chapter 1

ตกหลุมรักก็เหมือนปวดหัว
เป็นความรู้สึกที่จู่โจมโดยเราไม่ทันตั้งตัว

มวลาอากาศเย็นเยือกโอบล้อมห้องฟ้ายามเข้ามิดในฤดูหนาว

ลมหายใจที่สูดเข้าปอดแต่ละเฮือกราวกับจะจับตัวเป็นน้ำค้างแข็ง ลมหนาว
เร่ร่อนอย่างรื่นรมย์ในโพรงจุก สรรค์สร้างคำหนักสืเชียวคลั่งสุด
อลังการ

เหนือเนินเขาสูงหนึ่งในแถบซานเมือง กิวัตรในคฤหาสน์สีขาว
หิมะไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา ราวหกโมงสิบห้านาที เหล่าผู้อาศัยใน
คฤหาสน์เริ่มทยอยลงมาที่ห้องอาหาร รับประทานอาหารเช้าที่คงยาเตรียม
ไว้ให้ แต่อันที่จริงจะเรียกว่าเตรียมก็คงไม่ถูกนัก เพราะคงยาแค่หยิบ
อาหารใส่จานเท่านั้นเอง

"นีนาย" ในมือฉลงหลงมีกระดางคันไม้ เค้นคุ่มๆ เข้ามาหาเฟิง-
ผิงหลันที่กำลังกักขมนบั้งแล้วเค้นถามเสียงแข็ง พลางกระแทกกระดาง
ลงบนโต๊ะตรงหน้าเขาเสียงดังปังใหญ่

"หือ มีอะไรเธอ"

เฟิงผิงหลันชะงักไปเล็กน้อย ตามองกระดางตรงหน้า ในกระดาง
คือคั่นวานิลลาที่เขาให้ฉลงหลงเป็นของขวัญเมื่อวันคริสต์มาสที่ผ่านมา
ตอนแรกคั่นวานิลลาก็สะพรั่งซุ่มน้อมองคืออยู่ แต่ตอนนี้เหลือแต่กึ่งก้าน
เหี่ยวแห้ง ใบสีออกเหลืองอมน้ำตาลเหมือนใกล้สิ้นลม

"เอ๋! ทำไมกลายเป็นแบบนี้ล่ะ"

"ฉันต่างหากควรเป็นฝ่ายถาม" ฉลงหลงขมวดคิ้ว ก่อนจะเอ่ย
เสียงแข็งเหมือนคาคโทษ "มีแต่คั่นไม้ฉันที่กลายเป็นแบบนี้ นาย

จงใจใช้วิธีนี้เพื่อบอกเป็นนัยว่าไม่พอใจอะไรฉันใช่ไหม"

"นายคิดมากเกินไปแล้ว!"

"หรืออากาศจะเย็นเกินไป ปกติต้นไม้ก็ไม่ค่อยทนอากาศหนาวอยู่แล้ว" คงย่าสันนิษฐาน

"แต่อาจารย์เชิร์นโนสบอกว่าเขารายอาคมบูยบำรุงแบบพิเศษให้แล้ว ทำให้ต้นไม้ในกระถางแข็งแรงและมีระยะเวลาผลิดอกนานกว่าพืชทั่วไป ค่อยให้วางไว้นอกบ้านหลายวันติดต่อกันโดยไม่รดน้ำก็ไม่มีปัญหา" เฟิงผิงหลันเกาหัวเกรกๆ อย่างงุนงง เขาวางขนมปังในมือ แล้วขยับเข้าไปพิจารณาต้นไม้ตรงหน้าใกล้ๆ

ทันใดนั้น กลิ่นเปรี้ยวบูดแปลกประหลาดก็โชยมาแตะจมูก "เอ๋? ทำไมไม่มีกลิ่นอะไรแปลกๆ..." เขาก็มองหน้าลงมอง ใบไม้บางส่วนยังขึ้นน้อยๆ แต่หยดน้ำที่เกาะอยู่กลับเป็นสีขาว

"เอ๋?" เฟิงผิงหลันใช้ปลายนิ้วแตะใบไม้เบาๆ "นี่คืออะไร"

"นมโง" ฉงหลงตอบหน้าตาเฉย "ฉันป้อนนมให้มัน ไม่นึกว่านอกจากมันจะไม่โตแล้ว ยังมีมดออกมาด้วย"

"นายเทนมลงไปเหรอ!" เฟิงผิงหลันก้มหน้า ก่อนจะพบว่าขนมปังที่วางไว้บนจานข้างๆ ถูกกองทัพมดบุกจู่โจมไปแล้ว "อ๊ะ! ไม่นะ! ขนมปังฉัน!"

เขารีบผลักจานขนมปังไปไว้อีกด้าน แต่มดหลายสิบตัวขึ้นไปอยู่บนจานเรียบร้อยแล้ว ผุ่งมดเริ่มกระจายกำลังอย่างรวดเร็วจนทั่วโต๊ะ คุณก็ข้าวโอ๊ตของมอร์ริสและน้ำเชื่อมกับน้ำตาลกรวดของไปเลเลียวได้รับผลกระทบจากคลื่นพลังมดก่อนใครเพื่อน

"ทำอะไรของนาย!"

มอร์ริสตะคอกพลางใช้นิ้วขีดเหล่ามดที่เกาะอยู่ตามคุกกี้ แต่นิ้วแข็งเกร็งเกินมนุษย์คิดเพียงเบาๆ คุกกี้ทั้งกองก็ระเบิดกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในพริบตา

"อะไรวะเนี่ย!"

ไปเหลียวเล็กลี้น้อยแล้วคันเกาอ้อถอยหลัง คอยสังเกตสถานการณ์อยู่ห่างๆ คัวยรอยยิ้ม ปล่อยให้เหล่ามคินอาหารของเขา ตามสบาย จะอย่างไรก็มีคนรอเลี้ยงอาหารเขาเยอะจนนับไม่หวาดไม่ไหว ไม่จำเป็นต้องชี้เหนียวกับเรื่องเล็กน้อยเท่านี้

ไซเมอร์ฟกุ่มถ้วยในมือแน่น ดวงตาฉายประกายเฉียบขาดขณะยกถ้วยดื่มเหล้าที่เหลือรวดเคียวหมด แต่สุดท้ายก็สลักจนไอบ่หยุดเพราะกรอกลงคอเร็วเกินไป

ลมแรงวูบหนึ่งพัดเข้ากวาดมคทั้งฝูงขึ้นจากโต๊ะกินข้าว แล้วนำไปวางไว้ข้างคันหม้อข้าวหม้อแกงลิงขนาดยักษ์บนโต๊ะในห้องครัว

ฝูงมคยังเรียงแถวไต่ออกมาจากกระถางต้นวานิลลาไม่หยุดหย่อน แต่ไต่มาถึงแค่ขอบกระถางก็ต้องชะงัก ไอบ่อาจปีนออกจากกระถางไปที่อื่น

พอสังเกตคูลให้คิจึงเห็นว่ามิกำแพงสีฟ้าใส่กำลังไอบล้อมรอบกระถาง

ตงย่าเลื่อนจานขนมปังกลับมาไ้ตรงหน้าเฟิงผิงหลัน "ไอบ่มีอะไรแล้ว เธอกินต่อเถอะ"

"อ้อ! ขอบคุณนะครับตงย่า!"

เฟิงผิงหลันมองขนมปังในจาน แม้ว่ามคถูกพัดออกไปแล้ว แต่ขนมปังที่เคิมเป็นสีขาวนวล เวลานี้กลับแซมด้วยเศษแขนขาและซากศพมคที่กระจัดกระจายทั่ว สีคำขาวตัดกันชัดเจนจนไอบ่อาจมองข้าม "ฮ่าๆ แบบนี้ไอบ่รู้สึกเหมือนกำลังกินสนามรบหลังสงครามเลย ขอเปลี่ยนขนมปังแผ่นใหม่ไ้ไหมฮะ"

"ฉงหลง...แก็กๆ" ไซเมอร์ฟไอบ่สลักพลางกระซิบบ่น "ถ้วยเมื่อคิคือไวน์แดงปี 2009 จากบอร์โกโคซ์เลนนะ...ฉันทังใจจะค่อยๆ ละเมียดคิบทีละนิดแท้ๆ..."

"คูกักฉันทะเทะหมคเลย!" มอริริสตะคอกด้วยคามโกรธ

"นั่นเป็นฝีมือนายเองหรือ...นายใช้จุกจุกผกผันก็โอเคได้นี้ ได้อินว่าบางคนก็กินอาหารที่เป็นผกผันวิธีนี้แหละ" ฉงหลงทำปากเบี้ยว "แมลงกระจิริดไม่กี่ตัว ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้"

"แมลงกระจิริดไม่กี่ตัวอย่างนั้นหรือ" คงย่าย้อนถามเสียงแผ่ว ขณะย่างเท้าเข้าไปหาฉงหลงอย่างช้าๆ แล้ววางมือทั้งสองลงบนไหล่เขา "ฉงหลง"

"อะไร"

ฉงหลงไม่เห็นคงย่าที่ยืนอยู่ข้างหลัง แต่สังเกตเห็นว่าไซเมิร์ฟและมอร์ริสที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจู่ๆ ก็หน้าซีดเผือก ท่าทางตื่นกลัวอย่างกับเห็นผีไปเหลียวอ้อมพรางสายหน้าน้อยๆ ริมฝีปากเผยออกอย่างช้าๆ เป็นคำพูดที่ไม่มีเสียงว่า **นาย คาย แน่**

เสียงอ่อนโยนกระซิบอย่างแผ่วเบาอยู่ข้างหูของฉงหลง "ถ้ามาสร้างรังอยู่ในบ้านละก็ การกำจัดอย่างถอนรากถอนโคนเป็นเรื่องยากมาก นายไม่รู้หรือไง"

"เอ้อก!"

ฉงหลงรู้สึกถึงลมหนาวเสียดกระดูกูบหนึ่งที่พัดมากระทบแผ่นหลัง อุณหภูมิร่างกายลดฮวบในพริบตา ลมเย็นยะเยือกเหมือนน้ำแข็งเริ่มก่อตัวรอบเท้า มวลอากาศเย็นซ่าแรกทะลวงทุกรูขุมขน ทั้งยังรุนแรงขึ้นทุกขณะ

"หลายวันมานี้ผมหมดเรี่ยวมาก ฉันก็เข้าใจว่านายหิวเลยกินเยอะกว่าปกติ" เสียงอันอ่อนโยนพูดต่อ "ไม่นึกว่านายเอาไปแบ่งให้คันไม้คันด้วย ช่างโอบอ้อมอารีอะไรอย่างนี้ ที่แท้ฉงหลงไม่ยอมค้มนมซื้อหนึ่งแถมหนึ่งราคาถูกๆ ค้มแค่มนำเข้าที่ราคาแพงกว่าเกือบสามเท่า ไม่ใช่เพราะตัวเองอยากกิน แต่เพราะคันไม้คันมือ คันนี้สินะ"

"อะ...ขอโทษ คงย่า คือว่าฉัน——"

"ฉันยังพูดไม่จบ"

ฉงหลงหุบปากทันที

"นายไม่รู้หรือว่า ของที่ส่งกลืนเน่าเหม็นเหมือนขยะ ห้ามวางไว้บนโต๊ะกินข้าว"

ฉงหลงก้มหน้านิ่ง

เฟิงผิงหลั่นหันไปมองตงย่า สีหน้าเขายังอ่อนโยนและใจดีเหมือนทุกครั้ง แต่รังสีอำมหิตกลับแผ่ซ่านทั่วทุกองศาราวกับเพชรฆาตในลานประหาร บรรยากาศชนวนอีกอัดจนเหมือนจะขาดอากาศหายใจ

นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาเห็นตงย่าโกรธ แม้ว่าตอนนี้ไม่มีพายุโหมกระหน่ำและไม่รุนแรงเท่าครั้งแรก แต่ก็ยังชวนให้ออกสั่นขวัญแขวน เขาซึ่งนั่งอยู่ข้างฉงหลง รู้สึกราวกับกำลังนั่งเปลือยกันอยู่บนเก้าอี้ที่เป็นกระดาศทราย จะลุกก็ไม่ได้จะนั่งก็ไม่สะดวก เสียขวัญไม่กล้าขยับตัวตามอำเภอใจ

"นี่เป็นของขวัญที่ผิงหลั่นให้นาย เพราะงั้นจะจัดการทิ้งเหมือนขยะไม่ได้" ตงย่าถอนใจอย่างแผ่วเบา แต่แล้วรอยยิ้มกว้างก็ผุดขึ้นบนใบหน้า "แต่ฉันจัดการนายได้นะ ฉงหลง"

"ขอโทษ! ฉะ...ฉันผิดไปแล้ว! ฉันจะรีบเอาไปทิ้งเดี๋ยวนี้!" ฉงหลงรีบเอ่ยปากวิงวอน เขาคิดว่าเขาควรโค้งคำนับขอมาตงย่า ไม่สิ ให้เขาลงไปคุกเข่าอ้อนวอนก็ได้! แต่มือทั้งสองของตงย่าที่วางอยู่บนไหล่กลับกคร่างเขาไว้แน่น ทำให้เขาขยับไปไหนไม่ได้

"นายจะเอาไปทิ้งหรือ" เสียงผู้ถามสูงขึ้นเล็กน้อย เหมือนไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน "ของที่คนอื่นอุทิศสำคัญมอบให้นายเป็นของขวัญ นายเล่นจนละเหวแล้ว ก็ขว้างทิ้งไปง่าย ๆ อย่างนี้นะหรือ"

"ตงย่า คือว่า—" เฟิงผิงหลั่นพยายามเข้าประนีประนอม แต่มอร์ริสเข้าขวางไว้ก่อน

"ซูว์!" มอร์ริสดลึงตาส่งสัญญาณให้เขาเงียบ อย่าทำให้เรื่องบานปลายไปกว่านี้

เฟิงผิงหลั่นกลืนคำพูดเมื่อครู่ลงคอไปทันที เขาหันไปมองฉงหลง
เวลานี้อีกฝ่ายหน้าซีดจนกลายเป็นสีเทาแล้ว

อา ช่วยไม่ได้...ฉงหลงเพื่อนรัก คนเป็นที่พึ่งแห่งคนนะ...

เสียงฝีเท้าแว่วมาจากบันไดชั้นบน ไล่ถึงที่หน้าประตูก็กำลังเดินคู่มา
ลงมา ตามด้วยโบคั่นที่เดินตามหลังอย่างนอนน้อม

"อรุณสวัสดิ์ค่ะทุกคน" โบคั่นเอ่ยทักทายอย่างนุ่มนวล

"อรุณสวัสดิ์" คงยาตอบกลับอย่างมีมารยาท "วันนี้พวกเธอตื่นเช้า
จังเลย"

ก่อนนี้ให้ถึงจะนอนซี้เขาจนทุกคนใกล้ออกจากบ้านถึงยอมตื่น
แล้วไปซื้อข้าวเช้ากินที่โรงเรียน ยิ่งเวลาอากาศหนาว เขาจะนอนตื่นสาย
มาก บางครั้งเกือบหมดคาบแรกแล้วเขาเพิ่งถึงโรงเรียน

"เมื่อวานคุณชายหลับตั้งแต่สองทุ่มค่ะ" โบคั่นช่วยลากเก้าอี้ให้
ให้ถึงนั่งด้วยรอยยิ้มบางบนใบหน้า "ที่จริงคุณชายตื่นมาเป็นชั่วโมงแล้ว
ค่ะ แต่ยังไม่ยอมตื่นอยู่คนเดียว"

"โบคั่น อย่าพูดมาก!"

บรรยากาศตึงเครียดในตอนแรก พอมีสมาชิกอีกสองคนเพิ่มเข้า
มา ค่อยผ่อนคลายลงไม่น้อย

ให้ถึงนั่งลงข้างเฟิงผิงหลั่น ทันทีที่กั้นตะเก้าอี้ คิ้วก็ขมวด

"กลืนอะไร ทำไมเหม็นแบบนี้!" ให้ถึงหันไปหาคันตอของกลืน
เหม็น ดวงตาทั้งสองเบิกกว้างแล้วลุกพรวดทันที "นั่นอาหารเช้าของนาย
เรอะ!"

"ใช่ที่ไหนกัน" เฟิงผิงหลั่นอธิบายด้วยรอยยิ้ม "นั่นกระถางต้นไม้
ของฉงหลงต่างหาก"

ให้ถึงผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะหันไปเหลือบมองคงยา
"ฉันนึกว่าเป็นอาหารที่เขาทำ..."

ดูเหมือนเกมหม้อไฟนรกในงานโรงเรียนครั้งที่ผ่านมาจะทิ้งรอย

แผลอันยากจะลบเลือนไว้ในใจของให้ถัง

"คุณไม่ค่อยมีชีวิตชีวาเลยนะคะ..." โบคันยื่นมือไปวางไว้ด้านหลังคันทันไม้อันเขียวแห่งครู่หนึ่ง ทันใดนั้นหมอกแปลงแสงสีแฉงจางก็หลังไหลจากปลายนิ้วชี้ วนเข้าโอบล้อมรอบคันทันไม้เหลืองกรอบคันทันนั้น เพียงพริบตาใบที่ห้อยต่องแต่งอย่างเหนียวล้าอยู่ข้างลำคันทันก็คืนสู่สภาพปกติราวกับพลังชีวิตที่ฟื้นฟูกลับมาไม่น้อย

"ว้าว!"

"ฉันแบ่งพลังให้มันนิดหน่อยค่ะ ฉันไม่ค่อยมีความรู้เรื่องพรรณไม้บนโลกมนุษย์ หากต้องการรักษาให้หายสนิท คงต้องขอให้คนสวนมืออาชีพช่วยดูอาการ"

ฉงหลงรีบพุกทันที "ฉันจะเอาคันทันไม้ไปให้เชิร์นโนสช่วยดูที่โรงเรียน!" จากนั้นค่อยๆ หันไปเหลือบมองตงย่ำอย่างหวาดหวั่น

ตงย่ำมองคันทันไม้ที่ได้รับพลังชีวิตคืนอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหันไปมองฉงหลง หลังจากเงยบไปสักพัก รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า

"ดีมาก"

แม้จะเป็นเพียงรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก แต่ความมกคคันในบรรยากาศเมื่อครู่กลับสูญสลายไปสิ้น

สถานการณ์วิกฤตคลี่คลาย

มอริส ไซเมอร์ฟ และเฟิงผิงหลันต่างถอนใจอย่างโล่งอก มีเพียงไปเหลียวที่หัวเราะเหมือนเสียค่ายเล็กน้อย ท่าทางคงยังไม่สะทกใจ

"อะไรที่ตัวเองไม่ค่อยรู้เรื่องก็อย่าอวดรู้ให้มาก นอกจากตัวเองจะช่วยแล้วยังทำคนอื่นเดือดร้อนไปด้วย" มอริสสบช่องกัดฉงหลง "ดูไซเมอร์ฟสิ เขาคอยศึกษาเรื่องคันทันไม้ดอกไม้อะไรต่างๆ ด้วยตัวเองอยู่ตลอดถึงเวลาก็เอามาใช้ดูแลคันทันไม้ของตัวเองได้"

ทุกคนได้ยินคังนั้นก็แปลกใจมาก "ไซเมอร์ฟเรียนทำสวนเหรอ อะไรทำให้นายคิดแบบนั้น"

กระทั่งไซเมอร์ฟเองยังงงเป็นไก่ตาแตก

"เพราะหนังสือที่เขาอ่านชอบพูดถึงเรื่องแหวกพงหญ้า เกสรชูชัน
ไม่กี่จุดน้ำหวานอะไรพวกนั้นนะ อ้อใช่! พอพูดถึงเรื่องนี้" มอร์ริสพูดกลาง
หีบหนังสือเล่มหนึ่งออกจากกระเป๋าเป้ "อันนี้โกเมอร์ฝากให้ฉันเอามา
คืนเธอ ว่าแต่พวกเธอไปสนิทกันตอนไหน"

เลขาสิบแปดกับเครื่องหมายบวคั่วใดๆ บนหน้าปกถึงความสนใจ
ของเฟิงผิงหลันไว้ทันที ให้อั่งซิงกำลังจิบชาร้อนถึงกับสำลัก โบตันเห็น
ดังนั้นก็รีบหยิบกระดาษเช็ดหน้ามาช่วยเช็ดให้

"นะ...นั่นมัน..."

"ฉันเปิดอ่านผ่านๆ ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ฉันว่าน่าสนใจ
นะ" มอร์ริสพลิกหนังสือพลางพูดไปด้วย "ตกลงนางเอกเป็นคนหรือเป็น
แมวกันแน่ ทำไมเวลาผู้ชายคนนั้นคิดกันเขาถึงต้องเรียกว่าแมวน้อยจอม
ซนด้วย ถ้าไอ้ผู้ชายนั้นคิดกันแมวละก็ แปลว่ามันนิสยเลวมาก!"

ไซเมอร์ฟลุกพรวดแล้วว่าหนังสือจากมือมอร์ริสด้วยสีหน้าคื่น
ตระหนก จากนั้นวิ่งหายออกไปทันที

ความวุ่นวายในยามเช้าจบลงเพียงเท่านี้

ก่อนออกจากบ้าน เฟิงผิงหลันวิ่งกลับไปหยิบผ้าพันคอในห้องนอน
ขณะเดินผ่านห้องของเคเวตซัล ฝึเท้าเขาชะลอลงเล็กน้อย

เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหมุนลูกบิดเปิดแล้วชะโงกหน้าเข้าไป
ด้านใน

จริงดังคาด ในห้องว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่

ไม่รู้ว่าเคเวตซัลจะได้รับของขวัญหรือยัง

ไม่รู้ว่าเขาจะชอบของขวัญไหม...

หลังจากโรงเรียนจบ ความท้าทายที่รออยู่คือการสอบปลายภาค
วันแรกหลังจากหยุดยาว ความแตกต่างระหว่างนักเรียนภาค

กลางวันกับนักเรียนโรงเรียนเงามีคชัดเจนจนไม่อาจมองข้าม

นักเรียนภาคกลางวันได้หยุดยาวสิบวันเต็ม ทุกคนหน้าตาเปล่งปลั่ง เปี่ยมด้วยพลัง นักเรียนโรงเรียนเงามีคเจอความโหดร้ายทารุณของงานโรงเรียนตลอดหลายวัน จนวันนี้เพิ่งมีโอกาสหยุดหายใจให้ทั่วท้อง ความเหนื่อยล้าบางส่วนยังไม่เลือนหายจากใบหน้า

"อรุณสวัสดิ์หึลี่รู่ย!"

"อ้อ อรุณสวัสดิ์!" ไปหึลี่รู่ยที่กำลังก้มหน้าก้มตาปั่นการบ้าน เยกหน้าขึ้นมอง พอเห็นเฟิงผิงหลั่นกับคนอื่นๆ ก็หยุดงานที่ทำอยู่ในมือ แล้วมองอีกฝ่ายเหมือนมีอะไรอยู่ในใจ แต่ไม่พูดอะไรออกมา

"มีอะไรเธอ หึลี่รู่ย"

"ไม่มีอะไรหรอก จู่ๆ ก็อยากรู้จักนายให้มากขึ้นนะ"

เขานึกถึงเรื่องที่จิวเซียวบอกเมื่อหลายวันก่อน เขารู้แล้วว่าพวก เศวตซัลเป็นปีศาจ และรู้ว่าเฟิงผิงหลั่นเป็นผู้อัญเชิญที่ผูกพันอะกับพวก เขา

หากเป็นอย่างที่จิวเซียวบอกจริง ก็แปลว่าเฟิงผิงหลั่นมีพลังควบคุม ปีศาจที่แข็งแกร่งและเยี้ยมยอค ทั้งยังทำให้พวกปีศาจยอมทอดทิ้ง องค์ชายสิบสองและหันมาสามัคคีกับตัวเองแทน แสดงว่าเฟิงผิงหลั่น ต้องแข็งแกร่งและร้ายกาจอย่างหาตัวจับยาก

"บ้าเธอเค้าเงินนะ หึลี่รู่ยนี่ละก็!" เฟิงผิงหลั่นใช้มือทั้งสองวาง ข้างแก้มพลงทำเสียงออเซาะอย่างมีจริต "ขนาดไม่เจอแต่ไม่กี่วันยังมา สารภาพรักเค้าแบบนี้ ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าปิดเทอมใหญ่ เปิดเทอมมา ตัวเองจะทำอะไรเค้า ฮ่าๆๆๆ!"

ไปหึลี่รู่ยเหลือกตาอย่างเหลืออด "นายคิดมากไปละ"

ไม่ว่ามองอย่างไร เฟิงผิงหลั่นก็ไม่น่าเป็นคนที่ร้ายกาจอย่างที่จิวเซียว บอก เขาพยายามระงับความสงสัยในใจแล้วทำตัวตามปกติ จากนั้นจึงหัน ไปยิ้มให้ไซเมิร์ฟ

"ไม่เจอกันตั้งนาน ไชเมิร์ฟสวยชวนเคลิ้มยิ่งกว่าเดิมอีกนะเนี่ย!"
เขาชะโงกหน้าเข้าไปใกล้แล้วสูดหายใจลึก "อา ช่างเป็นกลิ่นหอมที่ชวน
ให้ใจสะท้านอะไรอย่างนี้ รวากับสายลมฤดูใบไม้ผลิแห่งปรากฏพิศมาปะทะ
ใบหน้าของฉันเลย"

"นั่นกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม ที่เสื้อฉันก็มี แต่ฉันไม่อยากให้นายคม
หลีกไปซะ นายขวางทางฉันอยู่" ฉงหลงตะคอก

"ทำไมต้องพูดจระคายหูแบบนี้ด้วย!" ไปหลี่รู่ยหันไปมอง พอเห็น
กระดางคันไม้ในมือฉงหลง คิ้วเขาก็ขมวด "นายเอากะดางคันไม้มาทำไม
หืม? หรือนายอยากสร้างภาพลักษณ์เป็นหนุ่มชาวสวนที่มีทั้งความสดใส
ประณีต และอ่อนโยนรวมอยู่ในคนเดียวกัน นายนี้ร้ายกว่าที่คิด ภายนอก
เป็นสายโมเอ่สุดคึกขุ แต่คิดจะข้ามสายไปฝึกศาสตร์เสน่ห้อีกแขนง เป็น
คู่ต่อสู้ที่น่านับถือมาก!"

"หนวกหูน่า พูดบ้าอะไรของนาย ฉันไม่เห็นเข้าใจเลย!"

ไปหลี่รู่ยเหลือบมองคันไม้ในกระดางคิ้วหางตา "นั่นคันวานิลลา
นี่" เขาพูดพลางทำจมูกฟุดฟิด "คันไม้นายเหม็นยังงี้ไม่รู้ นายใส่ปุ๋ยคอก
ที่ผลิตเองลงไปรึไง"

"เกี่ยวไรกับนาย นายค่างหากที่เป็นปุ๋ยคอก!"

"หลี่รู่ยก็ชอบคอกไม้เหมือนกันเหรออ" เฟิงผิงหลันประหลาดใจมาก
เขานั่งลงบนเก้าอี้ของตัวเองแล้วพูดต่อว่า "นายรู้เยอะจัง! เก่งจริงๆ!"
ระหว่างพูดก็หยิบหนังสือกับกล่องดินสอใส่ในเก๊ะไปด้วย ขณะที่มือล้วง
เข้าไปได้โต๊ะเรียนนั่นเอง เขาก็เจอสัมผัสของวัตถุบางอย่างที่ไม่คุ้นเคย

หือ? อะไรนะ

เขาหยิบของสิ่งนั้นออกมาด้วยความสงสัย

สิ่งที่อยู่ในมือเขาคือจดหมายฉบับหนึ่ง ของจดหมายสี่ฟ้าครามใส่
เอฟเฟกต์ไล่สีเป็นวงน้ำ เหมือนผิวน้ำของทะเลสาบเวลาหยาดฝนกระหน
ใส่ คุณแล้วเรียบหุกลาสสิกดีทีเดียว กลางซองจดหมายมีลายมือการ์ตูน

หัวกลมๆ น่ารักเขียนว่า "ถึง เฟิงผิงหลัน" ด้านหลังใช้สติ๊กเกอร์รูปหัวใจ
ผืนผ้าใบ

ใครเขียนจดหมายถึงเขาเนี่ย

เขาเปิดซองแล้วหยิบกระดาษจดหมายค่านิน้ออกมา กลืนไวต์มัสก์
จางๆ ลอยมาแตะจมูก

"อะไรก็ตามที่ผู้หญิงชอบ ฉันต้องลองศึกษาให้เข้าใจและชื่นชอบ
บ้าง" ไปหลี่รู่ยกกระแอมเบาๆ อย่างภาคภูมิใจ "แบบนี้ถึงจะเป็นแฟนหนุ่มที่
ใส่ใจรายละเอียดและคุณสมบัติครบครันอย่างแท้จริง"

"อ้าวเธอ แต่ผู้หญิงทุกคนชอบไปเสียวนะ"

ไปหลี่รู่ได้ยินดังนั้นก็ยิ้มแล้วหันไปมองไปหลี่รู่ "เพราะฉันนาย
ก็ชอบฉันด้วยเธอ"

"เปล่าสักหน่อย!" ไปหลี่รู่ปฏิเสธเสียงแข็ง "สรุปก็คือ ฉันรู้ชื่อ
ระยะเวลาการเติบโต และภาษาคอกไม้ต่างๆ เป็นอย่างดี! ฉันเป็นคนที่มีรัก
และทะนุถนอมมวลคอกไม้ทุกชนิด ซึ่งหมายความว่าฉันก็จะดูแลสาว
ทุกคนด้วยความรักและทะนุถนอมเหมือนคอกไม้เช่นกัน"

"แสดงว่านายก็ชอบแทรกสอดผ่านคอกไม้ เพื่อดูคุณน้ำหวาน
ชุ่มฉ่ำด้วยใช่ไหม" มอร์ริสพูดแทรก "นายชอบสั่งสอนลูกแมวจอมชนด้วย
หรือเปล่า แต่ฉันเตือนไว้ก่อนนะว่า คำตอบของนายจะเป็นตัวตัดสินว่า
วันนี้นายจะได้นั่งเรียนในห้องหรือไปนอนในห้องพยาบาล"

"พูดเรื่องบ้าบออะไรของนาย!"

"เฮ้! ผิงหลัน ขอฉันยืมคู่มือการบ้านหน่อยสิ" อีวานยืมพลางเดินเข้า
มา ผลักไปหลี่รู่ให้ออกไปพ้นทางอย่างไม่เกรงใจ

"เคี้ยวสิ ฉันมาก่อนนะ" ไปหลี่รู่ขยับเข้ามาเบียดตัวแทรกกลับไป
นั่งที่เดิม

อีวานเหลือบมองไปหลี่รู่อย่างหงุดหงิด "หยุดยวตังสิมันทำไม
นายไม่ทำการบ้าน เหลวไหลจริง"

"นายเองก็ไม่ได้ทำการบ้านเหมือนกันแหละ!"

"ก็ฉันมีธุระต้องทำนี่นา" อิวานกอดคอแล้วส่ายหน้าอย่างเหยียดยก
"ใครจะเหมือนนาย หยุดยวสิบกว่าวันคงเอาแต่นอนจินตนาการเรื่องบน
เตียงทั้งวันทั้งคืนจนไม่เป็นอันทำอะไร ไปๆ ไปล้างไม้ล้างมือแล้วค่อย
กลับมา"

"นายต่างหากที่ควรไปล้างปาก! ไอ้คนไร้มารยาท!" ไป่หลี่รู่ยสวน
กลับอย่างกราดเกรี้ยว "อีกอย่างถ้าพูดถึงความซี้ ฉันก็สนิทกับเฟิงผิงหลั่น
มากกว่านาย พวกเรานอนห้องเดียวกันตั้งหลายวัน! ถ้าจะขอยืมการบ้าน
ฉันก็ต้องได้ยืมคนแรก! ไช้ไหม! ผิงหลั่น นายบอกเขาสิ!"

ไป่หลี่รู่ยเซิดหน้าเหลือบมองอิวานอย่างเยื่อหยิ่ง รอให้เฟิงผิงหลั่น
ตอบเข้าข้างเขา แต่รออยู่หลายวินาทีก็ไม่ได้รับคำตอบจากอีกฝ่าย

"ช่วงเป็นมิตรภาพที่แน่นแฟ้นอะไรอย่างนี้" อิวานยิ้มเยาะ "ขอบใจ
นะ ผิงหลั่น! บอกคุณไป่หลี่รู่ยไปสิว่า พวกเราคือเพื่อนแท้ที่ฝ่าฟันอุปสรรค
มากมายมาด้วยกัน มิตรภาพของเราลึกซึ้งกว่าเพื่อนแบบผิวเผินที่อยู่ร่วม
ห้องกันแค่สองสามวันตั้งเยอะ จริงไหม"

เหมือนเคย ไม่มีเสียงตอบรับจากผู้ฟังที่นั่งอยู่

"เฟิงผิงหลั่น?"

ทุกคนหันไปมอง จึงเห็นเฟิงผิงหลั่นกำลังนั่งเบิกตากว้าง ใบหน้า
แดงเถื่อไปทั่วหัว เหมือนถูกใครตบหน้าแรงๆ สักสิบที

ทันทีที่สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างไม่ปกติ ทุกคนก็รีบกรูเข้าไปหาเขา

"นายเป็นอะไรหรือเปล่า"

"เกิดอะไรขึ้น"

เฟิงผิงหลั่นค่อยๆ หันกลับไปมองทุกคน ลำคอแข็งเกร็งอย่างเห็น
ได้ชัด "มี...มีคน..." คำพูดตะกุกตะกักหลุดจากปากที่ละพยางค์ ไม่ปะติด
ปะต่อกันเป็นประโยคด้วยซ้ำ

"เกิดอะไรขึ้น มีคนวางแผนลอบทำร้ายนายเหรอ"

เฟิงผิงหันส่ายหน้า มือสั่นเทาจะจดหมายให้ทุกคนเห็น "นะ...นี่...
นี่..."

"นั่นอะไร"

"จดหมายข่มขู่เหรอ"

"ใบแจ้งหนี้เหรอ"

เฟิงผิงหันส่ายหน้าอีกครั้ง

"นะ...นี่ นะ...นี่คือ..." เขาพูดตะกุกตะกักเหมือนกำลังจะขาดใจตาย
เสียงที่หลุดออกมาเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"จะ...จดหมาย...รัก..."

ถึง เธอผู้ส่องประกายอบอุ่นราวกับแสงตะวันยามเที่ยง

สวีตี้ ฐู่ๆ ก็เขียนจดหมายถึงเธอแบบนี้ เธอคงประหลาดใจมาก
สินะ XD

ฉันลืงเลอยู่นาน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจรวบรวมความกล้าเขียน
จดหมายฉบับนี้ หวังว่าจะไม่ทำให้เธอลำบากใจนะ!

ที่จริงฉันแอบมองเธอมานานแล้ว! (อย่าคิดว่าฉันเป็นคนโรคจิตละ
ฮือๆ-) ทุกการกระทำของเธอประทับใจแน่นในความทรงจำของฉัน
ท่ามกลางผู้คนมากมาย เธอเหมือนดวงดาวดวงเดียวที่สุกสว่างกว่าใคร!
ถ้าฉันมีโอกาสนอนอิงในอ้อมกอด ฟังเสียงหัวใจของเธอจนหลับไป ฉันคง
เป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลก! (ให้ฉันนอนอยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตก็ยอม!
>///
< เงินจิงเลย!)

เธอเป็นนักเรียนระดับพิเศษ แกรมยังสอบได้อันดับหนึ่งของชั้นปี
คะแนนทิ้งห่างคนอื่นไม่เห็นฝุ่น แต่เธอไม่เคยทะนงตัวเลย ความเป็น
กันเองและอ่อนโยนของเธอ หล่อเลี้ยงหัวใจฉันให้ชุ่มชื้นเหมือนสายลม
ฤดูใบไม้ผลิ! ทุกครั้งที่เข้าเรียนวิชาพละ เธอจะเต็มไปด้วยพลังและความ
ศรัทธา ทุกการเคลื่อนไหวของเธอช่างสง่างามและคล่องแคล่ว ทำให้ฉัน

เค้นร้าวรากับเพ็งวิ่งแข่งร้อยเมตรเสร็จหมาดๆ เธอมีทั้งสติปัญญาอัน
ยอดเยี่ยมและกำลังกายอันแข็งแกร่ง สมบูรณ์แบบทั้งค่านับและบุญ ทำให้
ฉันตกหลุมรักเธอเข้าอย่างจัง!

โลกของฉันคงมากขึ้นเพราะเธอ ฉันไม่อาจจินตนาการได้เลยว่า
หากฉันไม่ได้พบเธอ ชีวิตของฉันจะจืดชืดและน่าเบื่อขนาดไหน

ความรักที่ซ่อนไว้ในใจฉันเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ จนฉันไม่อาจเก็บไว้
คนเดียวอีกต่อไป ฉันจึงรวบรวมความกล้าเขียนจดหมายเพื่อบอกความ
ในใจของฉันให้เธอรู้ และไม่ว่าคำตอบของเธอจะเป็นอย่างไร ฉันก็ยินดี
เปิดใจรับฟังด้วยหัวใจที่เบิกบานอย่างที่สุด! เพราะแค่ได้รับคำตอบจาก
เธอ ฉันก็มีความสุขจนแทบจะลงไปในอนด้นตายแล้ว! (มีความสุขที่สุด
ในโลกเลยละ-)

จาก ชินเคอเรลล่าผู้แสนซุกซน เป๋อเป๋น และซ้อบ๊อ

ซูลี่หว่านอ่านจดหมายด้วยเสียงหวานไพเราะ หลังจากถ่ายทอด
เนื้อความในจดหมายจนครบถ้วนทุกตัวอักษรแล้ว เธอก็ก้มหน้าลงเล็กน้อย
ด้วยความกระดากกระเดื่อง ตอนแรกจะให้เพ็งผิงหลั่นอ่านเอง แต่
เขาคืนเด่นมาก อ่านได้สองคำก็รีดลั่นด้วยความตึงใจแถมเอาแต่ยืมมือ
จึงต้องให้ซูลี่หว่านช่วยรับหน้าที่แทน

เพ็งผิงหลั่นกับเพื่อนฯ ไม่อยากให้คนอื่นแอบฟัง จึงง้อใจแอบเดิน
ไปที่มุมเงียบๆ เพื่อเปิดจดหมายอ่านบนบันไดชั้นบนสุดของอาคาร ทันที
ที่ซูลี่หว่านอ่านจดหมายจบ ทุกคนก็ตกอยู่ในความเงียบ

เป็นความเงียบที่เกิดขึ้นเมื่อเราเห็นสิ่งมีชีวิตหรือปรากฏการณ์ที่
พิสดารแหกทุกกฎเกณฑ์ ทำให้เราตกตะลึงจนไม่รู้จะตอบสนองอย่างไร

มีเพียงเพ็งผิงหลั่นที่กระโดดเหวี่ยงๆ อย่างดีใจสุดขีด รวากับปลา
กระฉี่ได้น้ำ

"ฮ่าๆๆๆๆ! เป็นไงล่ะ! มีคนชมฉันด้วยแหละ!" เฟิงผิงหลันยิ้มกว้างพลางมองจดหมายฉบับนั้น "แฮม ซินเคอเรลล่าละก็ พูคะอะไรก็ไม่รู้ จะมีความสุขก็ได้ออยู่หรอก แต่ห้ามตายนะ ถ้าเธอตายฉันคงเสียใจเลย... ฮ่าๆๆ! ฉันไม่ได้เพื่ออะไรขนาดนั้นสักหน่อย! เธอชมเกินไปแล้ว!"

นอกจากไปหาลิ่วยู่ที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าอิจฉาจนคาร็อน คนอื่นๆ ต่างมองเฟิงผิงหลันที่กำลังพูดกับจดหมายด้วยสายตาเหยียดหยาม

"สรุปแล้วจดหมายน้ำท่วมทุ่งนี้ต้องการสื่ออะไร" มอร์ริสถาม

"น้ำท่วมทุ่งอะไรกัน! นี่คือจดหมายรักที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยอ่านมาเลย!" เฟิงผิงหลันไม่ทันตอบ ไปหาลิ่วยู่ก็พูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน

"ทั้งตรงไปตรงมา หลักแหลม และเปี่ยมด้วยไหวพริบ! ทุกถ้อยคำประทับใจจนหัวใจสะท้าน ซาบซึ้งจนอ่านไม่รู้ลืม!"

"จริงด้วย!" เฟิงผิงหลันพยักหน้าอย่างเห็นด้วยสุดขีด "นายคุณี่สิ เขาบอกว่าฉันส่องประกายเหมือนแสงตะวันตอนเที่ยงด้วยแหละ! ฮ่าๆๆๆๆๆ!"

"ฉันว่าเขาหมายถึงรังสีอัลตราไวโอเลตสูงมากเหมือนดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวันมากกว่าละมั้ง ถ้าแปลตามตัวอักษรละก็ แปลว่านายทำให้ผิวเขาคัลล้า แดงเพิ่มโอกาสเป็นโรคมะเร็งด้วย" ฉงหลงวิเคราะห้อย่างสุขุม

"เอ! จริงเหรอนี่" เฟิงผิงหลันประหลาดใจเล็กน้อย ดูท่าเริ่มคล้อยตามฉงหลงวิขึ้นมาบ้าง

"ไม่ใช่เสียหน่อย แสงตะวันยามเที่ยงถึงจะมีรังสีอัลตราไวโอเลต แต่ก็ช่วยฆ่าเชื้อโรคได้นะ" ไปหาลิ่วยู่แย้งทันควัน "การที่ผิวเขาคัลล้า ก็แปลว่าเขาอยากให้นายทิ้งรอยประทับของนายเองไว้บนตัวเขา การที่ทำให้เขาเป็นมะเร็ง ก็แปลว่าเขาอยากให้นายเหมือนเนื้องอกในร่างกาย ที่ติดแน่นอยู่ในตัวเขาตลอดเวลาทุกนาที! เป็นการแสดงความรักที่เอาจริงและลึกซึ้งมากเลย!"

"อย่างนี้เอง!" เฟิงผิงหลันได้ยืนคังนั้นก็ยิ่งคิใจ "หลี่รู่ยี่ฉลาดจริงๆ เลย!"

"เรื่องเนื้อหาข้างมันก่อนก็ได้ แต่ไอ้ชื่อคนส่งนั้นมันอะไร!" อิวานขมวดคิ้ว "อะไรคือ 'ซินเคอเรลล่าผู้แสนซุกซน เปื่อเปิ่น และชื่อป้อ' ชื่อบ้าอะไรฟังดูโง่ชะมัด"

อิกอร์แอบคิงชายเสื้ออิวานเบาๆ แล้วแสดงสีหน้าคำหนิเล็กน้อย "อิวาน พวกแบบนี้ไม่รักษาน้ำใจเขาเลย..."

"อะไรๆ โอเคๆ" อิวานทำแก้มปอง "แต่มันแปลกจริงๆ นี่ คนที่ไหนใช้ชื่อแทนตัวเองแบบนี้"

"เฮ้อ! ฉันถึงบอกไ้ว่าคนนอกวงการอย่างพวกนายไม่มีทางเข้าใจ" ใบหน้าไปหลี่รู่ยี่ฉาดแววเหยียดยหายมเล็กน้อยเหมือนจะบอกว่า 'บัวได้น้ำสอนไปก็เป่ล่าประโยชน์' ก่อนอธิบายด้วยดวงตาเป็นประกาย "ซินเคอเรลล่าผู้แสนซุกซน เปื่อเปิ่น และชื่อป้อ นี่เป็นชื่อเล่นที่นโปเลียนใช้เรียกโยเซฟีนในจดหมายรักเพื่อแสดงความรักที่เขามีให้เธอ สำหรับแม่หญิงซินเคอเรลล่าผู้น่ารักคนนี้ นายคือจักรพรรดิของเขา และเขาปรารถนาอย่างสุดหัวใจที่จะเป็นชายาของนาย!"

"อย่างนี้เอง! ฉันเป็นจักรพรรดิเธอเนีย! จังคังถึงคราวที่ฉันจะขึ้นครองบัลลังก์แล้วสินะ!"

ไปหลี่รู่ยี่ยังเอ่ยชมไม่ขาดปาก "ช่างเป็นหญิงสาวที่น่ารักและฉลาดเฉลียวอะไรอย่างนี้ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเลือกใช้ถ้อยคำเชิงเปรียบเพื่อสื่อถึงความรักอันร้อนแรงอย่างไม่โจ่งแจ้งจนเกินไป นายนี้มันโชคคิจริงๆ!"

"เฮ้ยๆๆ!" เฟิงผิงหลันขมู่มือพลางกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ

สีหน้าของทุกคนมึนคังขึ้นมาทันที

เฟิงผิงหลันก้มหน้า เอาแค้ยมือป้อไม่หุบ "นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนเขียนจดหมายรักให้ฉัน...ครั้งแรกที่มีคนชอบฉัน..."

"หรือมีคนคิจะแก่งนาย" หลิวอี้ฉินพูดข้อสันนิษฐานของตัวเอง

อย่างไม่อ้อมค้อม

รอยยิ้มของเฟิงผิงหลันแข็งแกร่งที่ออกไปทันที ก่อนสีหน้าจะเจื่อนลงเล็กน้อย

"เสียวลี!" ซูลี่หวานส่ายหน้าน้อยๆ ให้หลิวอีฉินเป็นเชิงปราม หลิวอีฉินรีบเปลี่ยนคำพูดทันที พยายามทำให้บรรยากาศคลายความตึงเครียด "แต่พวกเราอยู่มัธยมปลายกันแล้ว คงไม่มีใครปัญญาอ่อนขนาดมานั่งเขียนจดหมายแก่ลุงคนอย่างนี้หรอก"

คำพูดของหลิวอีฉินทำให้ดวงตาของเฟิงผิงหลันเริ่มทอประกายขึ้นมาอีกครั้ง

"ในจดหมายไม่เขียนเลยว่าเจ้าของจดหมายเป็นใคร ไม่รู้ว่าเขาอยู่ห้องไหน เธอพอนึกออกไหมว่าน่าจะเป็นใคร" ซูลี่หวานถาม

เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ "ไม่รู้เหมือนกัน ฉันไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนแอบสนใจฉันอยู่"

เขาทุ่มเทความสนใจทั้งหมดให้พวกเคเวคซัลและเพื่อนๆ ในชมรมศึกษาชมรม แม้ว่าจะพูดคุยมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนคนอื่นตามปกติ แต่ก็แค่พยักหน้าทักทายกันเป็นครั้งคราวเท่านั้น ไม่ได้สนิทสนมอะไรเป็นพิเศษ

เขาก็มองหน้าอ่านจดหมายฉบับนั้นอีกครั้ง นิ้วมือไล่ไปตามตัวอักษรลายมือการ์ตูนหัวกลมๆ แสนน่ารัก แล้วรอยยิ้มกว้างก็ปรากฏบนใบหน้า หัวเราะคิกคักอยู่อย่างนั้นคนเดียว

มีคนแอบชอบเขาเหรอเนี่ย...

เจ้าของจดหมายเป็นคนยังงัยกันน้ำ

ละครแทรกเรื่องสั้นในช่วงเข้าจบลงก่อนเริ่มเรียนคาบแรก พอทุกคนหยอกเฟิงผิงหลันกันพอหอมปากหอมคอแล้ว ก็ไม่ซักไซ้ถามอะไรมากมายอีก เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว การได้รับจดหมายรักไม่ใช่เรื่อง

พิเศษอะไร และพวกเขาก็ไม่อยากยุ่งยামเรื่องส่วนตัวของคนอื่นด้วย

แต่เจ้าตัวที่ได้รับจดหมายกลับไม่อาจข่มใจให้สงบ ความตื่นเต้นพลุ่งพล่านในใจจนไม่อาจควบคุม เฟิงผิงหลันหีบจดหมายฉบับนั้นออกมาอ่านครั้งแล้วครั้งเล่า พออ่านจบก็ยิ้มนั่งเหม่อลอย เหม่อจนถูกอาจารย์ประจำชั้นตำหนิ อาจารย์บางคนถึงขั้นสงสัยว่าเฟิงผิงหลันดูดยาและขอให้หลิวอี้เฉินซึ่งเป็นหัวหน้าห้องรายงานเรื่องนี้ให้ฝ่ายการศึกษาทราบ

สถานการณ์เป็นเช่นนี้จนถึงคาบเรียนที่สี่ซึ่งเป็นวิชาประวัติศาสตร์เนื่องจากวิชานี้มีสอบ เสียงหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุขจึงเงียบหายไป ในที่สุด

"เฟิงผิงหลัน ฉันขอขยี้มกระดาษคำถามนายมาเทียบคำตอบหน่อยสิ" พอหมดคาบหลิวอี้เฉินก็เดินมาขยี้มข้อสอบของเฟิงผิงหลัน

"หืม ฉันไม่ได้เขียนนะ"

"ปกตินายจะเขียนคำตอบไว้ในกระดาษคำถามไม่ใช่เหรอ"

"อ้อ! ฉันหมายความว่าฉันไม่ได้ตอบข้อสอบเลยนะ ฉันส่งกระดาษเปล่า" เฟิงผิงหลันหัวเราะแหะๆ อย่างเจินๆ "ตอนแรกกะจะมั่วคำตอบคู่สั๊กหน่อยก่อนหมดคาบ ปรากฏว่าเหม่อจนออกหมดเวลาดัง เวลาผ่านไปเร็วจนไม่รู้ตัวเลยเนอะ! ฮ่าๆๆ!"

หลิวอี้เฉินเบิกตากว้าง "แต่ฉันเห็นนายก้มหน้าก้มตาเขียนตลอดเลยนี่ งั้นนายเขียนอะไรของนาย"

"ฉันพยายามเดาว่าเขาอยู่ห้องไหน แล้วก็หน้าตาเป็นยังไงนะ"

"หา!" หลิวอี้เฉินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตระหนักว่าคนที่เฟิงผิงหลันพูดถึงคือเจ้าของจดหมายรักเมื่อเช้า "นายคิดเรื่องนี้ตลอดตั้งแต่เช้าเนี่ยนะ"

"ใช่สิ นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ฉันได้จดหมายรัก!" เฟิงผิงหลันหีบจดหมายออกมาจากกระเป๋าเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้ววางไว้ใต้หมวกพลาส

สุดคมอยู่พักใหญ่ "หอมจังเลย! ผู้หญิงที่ตัวหอมขนาดนี้แอบชอบฉันล่ะ!
ครั้งแรกฉันก็จะเอาจดหมายไปเคลือบแข็งเก็บไว้ แต่ถ้าเคลือบแล้วก็จะ
ไม่ได้กลิ่นหอมแบบนี้ ฉันเลยตัดสินใจไม่ถูก ลำบากใจมากเลยเนี่ย..."

หลว้อฉินขมวดคิ้ว "ตอนนี้ชายพุดจาเหมือนไปหลว้อเลย"

"จั่นก็คิดนะสิ! หลว้อเข้าใจผู้หญิงมากๆ เลย! ถ้าฉันเหมือนเขาละก็
คงรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ได้สบายๆ เลยละ!" เฟิงผิงหลั่นเก็บ
จดหมายกลับไปในกระเป๋าเสื้อ "เดี๋ยวฉันไปศูนย์พยาบาลแป็บหนึ่งนะ
พวกเธอไปกินข้าวเที่ยงกันก่อนเลย!"

พอพุดจบเขาก็ถึงเดินถึงกระโถคอย่างมีความสุขออกนอก
ห้องเรียนไป

หลว้อฉินและคนอื่นๆ มองแผ่นหลังของเฟิงผิงหลั่นที่เดินห่างออก
ไปทุกขณะ

"แค่จดหมายรักฉบับเดียว ไม่เห็นต้องตื่นเต้นขนาดนั้นเลย" อิวาน
หัวเราะเบาๆ "แต่คนที่เขียนจดหมายรักแปลกประหลาดขนาดนั้นได้ กลั่น
ความคิดคงจูนกับเฟิงผิงหลั่นได้พอดี" พอนึกถึงเนื้อความในจดหมาย
อิวานก็เผลอส่ายหน้าน้อยๆ

"อย่างกับเฟิงผิงหลั่นเขียนเองเลยละ..." จงยู่บอกสิ่งที่ตัวเองคิด
ด้วยเสียงแผ่วเบา

"จริง" ทุกคนเห็นด้วย คำพุดละเมอเพื่อพกแถมโอเวอร์แบบนั้น
เหมือนเฟิงผิงหลั่นอย่างกับแกะ

แต่...เฟิงผิงหลั่นเวอร์ชันผู้หญิงอย่างนั้นเธอ จะเป็นอย่างไรนะ
สิ่งเดียวที่รู้แน่คือ คงหนักหน่วงๆ

ณ ศูนย์รักษาพยาบาล ออฟฟิศสุริยะเบื้องทางเดินชั้นสอง

ห้องทำงานใช้สีโทนเทาขาว และคำเป็นหลัก บรรยากาศค่อนข้าง
มีคสลับและเย็นยะเยือก กระนั้น ข้างบนหน้าต่างที่แง้มไว้ครึ่งหนึ่ง กลับ

มีกระถางต้นไม้กระถางหนึ่งวางไว้ เหนือยอดไม้คือผลเชอร์รี่สีแดงเข้ม
เพิ่มความสุกสว่างให้ห้องอันมีคสลัวบ้างเล็กน้อย

เคเวตซัลนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน มองผู้มาเยือนด้วยสายตาเย็นเยือก
รอรอย่างเงียบเชียบให้อินชู่ซวงบอกเหตุผลของการมาเยือนครั้งนี้

"ภารกิจครั้งถัดไปจะมอบให้พวกนายรับผิดชอบ ครั้งนี้เป็นภารกิจ
ระดับ S+ มะรินนี่ฉันจะพาพวกนายไปรับภารกิจที่โรงฉาปนกิจ" อินชู่ซวง
วางเอกสารแผ่นหนึ่งลงตรงหน้าเคเวตซัล "ภารกิจครั้งนี้มีความเสี่ยงและ
ความยากสูงกว่าครั้งที่ผ่านมา ดังนั้นขณะออกปฏิบัติการ เราจะปลดคน
ส่วนหนึ่งในกำไลทองแดง ให้พวกนายใช้พลังอาคมได้ราวแปดในสิบของ
พลังทั้งหมด หลังภารกิจเสร็จสิ้นจึงจะนำคนกลับมาใช้ตามเดิม"

เคเวตซัลไม่แม้แต่เหลือบมองเอกสารบนโต๊ะ คงคาเย็นชาจ้อง
ใบหน้าผู้มาเยือนเหม็ง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงเข้มว่า

"ก่อนหน้านี้เราคิดว่าคุณพวกนาย ถึงต้องยอมรับเงื่อนไขพวก
นั้น" เเงาคำได้เอกสารเริ่มเคลื่อนไหว เพียงพริบตา ส่วนแหลมสีค่าทะมึน
จำนวนนับสิบก็พุ่งพรวด ทะลวงกระดาษแผ่นบางเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย "นาย
จะใช้ประโยชน์จากฉันก็ยอมได้ แต่อย่าเห็นฉันเป็นคนโง่ นายบอกว่า
เงื่อนไขจะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ แต่ที่ฉันเห็น คนที่ได้ประโยชน์
คือพวกนายฝ่ายเดียว"

เงาคำเหนือพื้นเริ่มขยักขยิก ไต่ขึ้นพันรอบข้อเท้าของอินชู่ซวง
อย่างช้าๆ

"ทางที่คีย่าทำอะไรโง่ๆ เลย" อินชู่ซวงเอ่ยเตือนเสียงเย็น "นาย
สวมกำไลอาคมอยู่ トラบาไคที่ยังอยู่ในอาณาเขตโรงเรียนเซฟาเนีย เรา
สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของนายได้ทุกอย่าง"

"แนใจเหรอ" ครั้งที่แล้วร่างกายเขายังอ่อนกำลังเพราะเพิ่งหลุด
จากผนึก แต่หลังจากได้พักฟื้นเป็นเวลาพอสมควร อาการบาดเจ็บทั้ง
ภายนอกและภายในเริ่มคืนสู่สภาพปกติ

อินชู่ซวงรู้สึกว่าการขอโทษทำร้ายแน่นิ่งนั้นเรื่อยๆ และค่อยๆ ไต่ขึ้นสูงราวกับเถาวัลย์หนาม พันรัดและทิ่มแทงเส้นเลือดที่อยู่ตามตำแหน่งต่างๆ ของร่างกายอย่างตรงเป้า

"ดูเหมือนคนที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ จะไม่ได้มีแค่พวกเรา เจ้านายของนายก็กำลังทำเรื่องบางอย่างที่เปิดเผยมให้คนภายนอกรู้ไม่ได้เหมือนกัน" เควตซัลกระซิบเสียงแผ่วอย่างน่ากลัว "ฉันเหนื่อยหน่ายกับการถูกบงการทุกอย่างแบบนี้อย่างเหลือเกินแล้ว ฉันสามารถเปิดไฟทุกใบในมือแล้วหนีไปโดยไม่ต้องคำนึงถึงผลที่ตามมา ถึงตอนนั้น คนที่ต้องคอยเก็บกวาดความวุ่นวายที่เกิดขึ้นก็คือพวกนายเอง"

อินชู่ซวงส่งเสียงหึในลำคออย่างเย็นชา แต่ดูเหมือนคำพูดของเควตซัลไม่ทำให้เขาเคืองครุ่นเท่าใดนัก

"ก็เป็นจริงอย่างที่นายว่า"

เควตซัลเลิกคิ้ว ประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อได้คำตอบอย่างตรงไปตรงมาจากอินชู่ซวง

"สถานการณ์ในเวลานี้ อาจดูเหมือนพวกเรากำลังขอความช่วยเหลือจากนาย" อินชู่ซวงถอนใจ "แต่ทั้งหมดนี้เราไม่ได้ทำไปเพื่อตัวเอง"

เควตซัลรอให้อินชู่ซวงพูดจนจบ อีกฝ่ายเหลือบมองเงาที่พันอยู่รอบขาของตนแวบหนึ่ง

หลังจากนั้นเพียงอึดใจ เควตซัลก็สลายอาคมเงาของตน

"ช่วงนี้ปีศาจผู้รุกราล้ำล้นจำนวนลงมาก"

สีหน้าเควตซัลเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ก่อนหน้านี้เขามักออกไล่ปีศาจที่ลักลอบเดินทางมายังโลกมนุษย์ และบีบให้พวกมันคายข้อมูลว่านักล่าปีศาจคนนั้นกับองค์ชายซาเคออยู่ที่ไหน

"ไม่ใช่เพราะ 'งานอดิเรก' ยามเย็นของนายอย่างเดียว ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นทั่วโลก" อินชู่ซวงยิ้มบาง "หน่วยรักษาความมั่นคง

ของสมาคมพบว่าปีศาจผู้รุกรานภัยสาบสูญไปก่อนพวกเขาจะบุกเข้าปราบปราม บางส่วนก็ไม่พบร่องรอย บางส่วนถูกกำจัด ที่สำคัญกว่านั้นคือปีศาจพวกนั้นไม่ได้ตายด้วยน้ำมือของนักล่าปีศาจ"

เคเวตซ์ลเล็กก็

"สาเหตุการตายของปีศาจคืออาคมปีศาจ แต่ปีศาจที่เป็นผู้ร้ายอาคมไม่มีข้อมูลอยู่ในสารบบของสมาคม ประกอบกับก่อนหน้านี้มีคดีผู้อัญเชิญภูโถมติและปีศาจได้พันธะหายสาบสูญเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ท่านประธานจึงเริ่มสงสัยว่าใครบางคนวางแผนรวบรวมเหล่าปีศาจไว้เป็นกองกำลัง"

ใบหน้าเคเวตซ์ลไร้ซึ่งอารมณ์ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่สนใจสัณนิค และไม่เห็นเลยว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับตัวเขาอย่างไร

"ผู้บริหารระดับสูงของสมาคมคิดว่าเป็นฝีมือของกลุ่มกบฏที่พยายามสร้างสถานการณ์เหมือนกลุ่มก่อการร้ายเพื่อข่มขู่และสร้างความหวาดกลัว" แวแแห่งความชิงชังปรากฏแวบหนึ่งผ่านดวงตาของอินชู่ซวง "แต่กลุ่มกบฏทุกคนมีปีศาจได้พันธะของตัวเอง ต่อให้จับปีศาจจำนวนมากมายแบบนั้นไปได้ ก็ไม่สามารถผูกพันะกับปีศาจทุกตัวได้อยู่ดี เพราะมนุษย์ไม่สามารถผูกพันะกับปีศาจจำนวนมากขนาดนั้นในคราวเดียวได้"

เคเวตซ์ลเข้าใจทันที "นอกเสียจากว่าเป็นคนจากราชวงศ์..."

มีเพียงผู้สืบราชสันตติวงศ์ของราชาปีศาจเท่านั้นที่สามารถผูกพันะกับปีศาจได้จำนวนไม่จำกัด ทั้งยังไม่สูญเสียพลังใดๆ ของตนเองเมื่อทำการผูกพันะด้วย

อินชู่ซวงพยักหน้า "หากเป็นอย่างที่นายบอก หลังจบสงครามชิงราชบัลลังก์ในโลกปีศาจ องค์ชายสามได้ครองตำแหน่งผู้คุมชัย แต่เนื่องจากองค์ชายซาเคดหายตัวไปอย่างลึกลับ เขาจึงส่งคนมายังโลกมนุษย์เพื่อติดตามร่องรอยขององค์ชายผู้สาบสูญ ถ้าอย่างนั้น ทำไมตัวองค์ชายสามเองต้องรออยู่ที่โลกมนุษย์เป็นเวลานานขนาดนี้"

"องค์ชายซาเคคเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง ขอเพียงองค์ชายยังมีชีวิต องค์ชายสามจะไม่มีวันครองตำแหน่งกษัตริย์ได้อย่างอุ่นใจ" เมื่อพูดถึงศัตรูคู่อาฆาต น้ำเสียงของเควคซัลก็ฉายแววชิงชังชัดเจน "องค์ชายสามเป็นคนที่ยอมทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองได้รับชัยชนะ"

"หรือนี่อาจเป็นแค่สาเหตุหนึ่ง" อินชู่ซวงเตือน "อีกอย่าง อย่าลืมนสิว่าราชินีกุลที่อยู่บนโลกมนุษย์ไม่ได้มีแค่เขา แต่ยังมีองค์ชายซาเคคที่พวกนายกำลังตามหาด้วยอีกคน"

ความนัยที่แฝงอยู่ได้ประโยคนี้คือ ไม่นานผู้ที่ปีศาจผู้รุกรานเหล่านั้น ผูกพันละด้วยอาจเป็นองค์ชายซาเคค

เควคซัลเข้าใจวัตถุประสงค์ของอีกฝ่ายทันที

รังสีเย็นเยียบราวกับน้ำแข็งพุ่งจากนัยน์ตาสีม่วง เขาจ้องหน้าอินชู่ซวงเบมิง

"นายยังจำได้ไหมว่านักล่าปีศาจที่ผนึกพวกนายหน้าตาเป็นยังไง" จู๋ อินชู่ซวงก็โยนคำถามนี้ให้เขา

"...เขาสวมหน้ากากและรำยมนตร์อำพรางไว้รอบตัว..."

"นักล่าปีศาจทุกคนทำแบบนั้นหมด" สิ่งที่ยกฝ่ายบอกมานี้ไม่อาจใช้ระบุตัวได้เลย

"แต่ฉันจำเสียงเขาได้" เควคซัลเอ่ยเสียงเกรง "ถามเรื่องนี้ทำไม"

"แค่สงสัยเท่านั้นเอง——"

เสียงฝีเท้าที่กำลังเดินอย่างเร็วรี่แว่วมาจากกระเบื้องด้านนอก หยุกคำพูดของอินชู่ซวงไว้กลางคัน

เสียงนั้นใกล้เข้ามาทุกขณะ ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น เสียงเคาะก็ดังมาจากประตูห้องทำงาน ตามด้วยบานประตูที่อ้ากว้าง

"เควคซัล!" เสียงหัวเราะร่าเริงดังเข้ามาในห้อง "มีคนเขียนจดหมายรักให้ผมด้วยแหละ!"

ใบหน้าเฟิงผิงหลันระบายด้วยรอยยิ้มสดใส ส่วนหนึ่งเพราะมีความ

สุขที่ได้รับจดหมายรัก แต่เหตุผลหลักน่าจะเพราะได้เจอเคเวตซ์ล

พอเข้ามายืนในห้องแล้ว จึงเห็นว่ามีใครอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย

"อ้าว! อาจารย์อิน! อาจารย์ก็อยู่ที่นี้ด้วยหรอครับ!"

อินชู่ซวงตอบเสียงเรียบ "เธอมาทำอะไรที่นี่"

คุณทำการเจรจาของวันนี้คงต้องจบลงเท่านี้ก่อน

"มาแบ่งปันความสุขของผมล่ะสิครับ!" เฟิงผิงหลั่นควักจดหมายจากกระเป๋าเสื้อพร้อมรอยยิ้มกว้างแล้วชูสูงเหนือหัวเหมือนเด็กอวดของเล่นใหม่ "คุณี่สิ! มีคนเขียนจดหมายรักให้ผมด้วย! จดหมายรักเขียนนะ! จดหมายรักอะ!"

เมื่อเทียบกับความตื่นเต้นสุดขีดของเฟิงผิงหลั่น ความเยือกเย็นและเฉยชาของอินชู่ซวงและเคเวตซ์ลทำให้รู้สึกราวกับพวกเขาอยู่กันคนละมิติ

"ว่าแต่อาจารย์มาหาเคเวตซ์ลทำไมหรอครับ อาจารย์ไม่สบายหรือเปล่า"

"มีธุระนิดหน่อย" อินชู่ซวงเหลือบมองเคเวตซ์ลแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปบอกเฟิงผิงหลั่น "เย็นนี้เรียกสมาชิกชมรมของเอมารวมตัวกัน ฉันจะให้พวกเธอปฏิบัติภารกิจล่าเงินรางวัล"

"ได้เลยครับ!"

พออินชู่ซวงออกจากห้อง เฟิงผิงหลั่นก็รีบเดินเข้าไปหาเคเวตซ์ลด้วยสีหน้าตื่นเต้นสุดขีด

เขารู้สึกเหมือนไม่ได้เจอเคเวตซ์ลมานานเหลือเกิน ตั้งแต่วันสุดท้ายของการทดสอบความสามารถในงานโรงเรียนจนถึงวันนี้ก็ผ่านมานานี่สัปดาห์กว่า แม้แต่ตอนกลางคืนที่ต้องเข้าเรียนในโรงเรียนเงามืด เคเวตซ์ลก็ไม่มาเข้าเรียน

อินชู่ซวงบอกว่า อันที่จริงหลังจากเคเวตซ์ลรับหน้าที่เป็นแพทย์ประจำโรงเรียนและอาจารย์ประจำชมรมแล้ว ตำแหน่งก็เทียบได้กับอิล-

คิริม จึงไม่ต้องคอยตามติดผู้ผูกพันอะของตัวเองตลอดเวลา ทำให้เขารู้สึกเหงาซอบกล

แม้เวลาผ่านไปเพียงไม่กี่วัน แต่พอได้เจออีกครั้งก็ทำให้เขาดีใจจนบอกไม่ถูก

"ไม่เจอเคเวตซัลตั้งหลายวัน เคเวตซัลยังหล่อจนอยากลงไปคืนตายเหมือนเดิมเลยนะเนี่ย!" เฟิงผิงหลั่นหัวเราะกึกกักพลางยิ้มบื้อ "เคเวตซัลไปไหนมาบ้างครับ คิดถึงผมบ้างไหม ฮ่าๆๆๆ!"

เคเวตซัลมองเฟิงผิงหลั่นด้วยสายตาเย็นชา

การอยู่ร่วมกันตลอดช่วงที่ผ่านมา ทำให้เขารู้แล้วว่าเฟิงผิงหลั่นจะพูดและทำอะไรอีกบ้าง

อีกเคียวเฟิงผิงหลั่นจะเริ่มเล่าเรื่องไม่เป็นสาระที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขาให้ฟังอย่างยืดยาว แล้วก็จะถามเขาว่าเขาคิดอย่างไรบ้าง มีความเห็นอย่างไรบ้าง และต่อให้เขาไม่พูดอะไร เฟิงผิงหลั่นก็จะพูดคนเดียวต่อไปเรื่อยๆ อยู่ดี

เขาเหลือบมองนาฬิกา ยังเหลืออีกสามสิบสองนาทีก่อนหมดเวลาพักเที่ยง สามสิบสองนาทีกหลังจากนี้ เฟิงผิงหลั่นจะออกจากห้องนี้และกลับไปห้องเรียนโดยอัตโนมัติ

พอเห็นสายตาของเคเวตซัล เฟิงผิงหลั่นก็รีบพูดแทรกพร้อมรอยยิ้มกว้าง "เคียวผมก็ไปแล้วละครับ! คุณวางใจเถอะ!"

เคเวตซัลประหลาดใจเล็กน้อยที่อีกฝ่ายอ่านความคิดเขาได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

เจ้าเด็กนี้ไม่เคยคิดโกรธหรือเสียใจบ้างหรืออย่างไร เขาเอาพลังมาจากไหนมากมาย ถึงใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขและร่าเริงได้ตลอดเวลาอย่างนี้

เฟิงผิงหลั่นยื่นจดหมายฉบับนั้นมาตรงหน้าเคเวตซัล

"เคเวตซัลคุณี่สิครับ จดหมายรักแหละ! เอ๋? เคเวตซัลรู้ไหมครับว่า

จดหมายรักคืออะไร คือเวลาที่เรารอใครสักคนเนี่ย เราก็จะเขียนจดหมายเพื่อบอกความรู้สึกของเราให้อีกฝ่ายรับรู้ นี่ละครับที่เรียกว่าจดหมายรัก! เวลาคนในโลกปีศาจอยากบอกรัก พวกเขาเขียนจดหมายรักกันไหมครับ เคเวตซัลเคยได้รับจดหมายรักหรือเปล่า ผมขอเขียนให้คุณได้ไหม ถ้าผมเขียนละก็ รับรองจดหมายรักที่คุณได้รับจะหนาเท่าพจนานุกรมเลย! แต่ในพจนานุกรมของผมจะไม่มีคำอื่นเลย มีแต่คำว่าเคเวตซัลคำเดียว! ฮ่าๆๆๆ!"

เฟิงผิงหลันพูดเป็นค้อยหอยอย่างมีความสุขอยู่บนเตียงพักหนึ่งจึงค่อยสงบลงบ้าง

"โอเค กลับเข้าประเด็นดีกว่า คือว่าจดหมายรักฉบับนี้เนี่ย เขียนได้ซาบซึ้งมากๆ เลย! ตอนผมอ่านดีใจจนแทบร้องไห้เลยละ! เคียวผมจะอ่านให้คุณฟังนะครับ! ถึงแม้ว่าทำแบบนี้อาจจะเหมือนไม่ให้เกียรติคนเขียนเท่าไร แต่ผมศรัทธามากจริงๆ ก็เลยอยากเล่าให้คุณฟัง! ยังไงเคเวตซัลก็เป็นคนคืออยู่แล้ว ถึงผมเล่าให้ฟังก็คงไม่เป็นไร!"

เคเวตซัลไม่อยากจะฟังสักนิด แต่เขาก็ไม่ขัดคออีกฝ่าย แค่อะไรให้ทุกอย่างจบลงโดยเร็ว

เฟิงผิงหลันยิ้มกว้างพลางเริ่มอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยเสียงอันดัง ทั้งยังอธิบายประกอบบางบทบางตอนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่วนที่เป็นโอไมติคอนต่างๆ ด้วย

เคเวตซัลฟังโดยไม่พูดอะไร เขาไม่มีความเห็นใดๆ เรื่องเนื้อหาในจดหมาย สิ่งที่เฟิงผิงหลันอ่าน เขาฟังแค่ผ่านหูเท่านั้น

แต่รอยยิ้มอิ่มเอมใจและเต็มไปด้วยความสุขบนใบหน้าของเฟิงผิงหลันกลับทำให้เขาแอบไม่พอใจอยู่ลึกๆ โดยไม่รู้สาเหตุ

"ไม่นึกเลยว่าจะมีคนแอบชอบผม..." พอพูดจบเฟิงผิงหลันก็ขู่ว่าจะจดหมายไว้ตรงหน้าตัวเองแล้วยิ้มบ๊อ แถมยังสูดจมูกดมกลิ่นอีกต่างหาก "คนที่ตัวหอมขนาดนี้แอบชอบผมละ!"

เคเวตซ์ลขมวดคิ้วเล็กน้อย

เขาไม่พอใจ แต่เขาไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงรู้สึกไม่พอใจ

เพราะเฟิงผิงหลันพูดมากและชอบทำอะไรๆ อย่างนั้นหรือ
หรือเพราะเหตุผลอื่น

"ไม่รู้ว่าเจ้าของจดหมายจะเป็นนักเรียนธรรมดาหรือเป็นผู้อัญเฉียน
เนอะ หวังว่าจะเป็นนักเรียนธรรมดานะ"

"ทำไม" เคเวตซ์ลโพล่งถามออกไปโดยไม่รู้ตัว

"เพราะถ้าเป็นผู้อัญเฉียน เกิดอยู่มาวันหนึ่งเธอรู้ว่าผมเป็นแค่
ผู้อัญเฉียนปลอมๆ คงผิดหวังน่าดู" เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ พลังยืม
เผื่อน "จะยังงั้นสถานะผมในตอนนี้ก็เป็นแค่สถานะชั่วคราว สุดท้ายแล้ว
ผมก็คือคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง"

เคเวตซ์ลมองเฟิงผิงหลัน ความรู้สึกไม่พอใจยิ่งรุนแรงกว่าเก่า

ใช่ แค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

ใช่ ทุกสิ่งที่เห็นอยู่ตอนนี้เป็นแค่สถานะชั่วคราว สุดท้ายพวกเขา
ต้องแยกจากกัน

ขณะมองเฟิงผิงหลันที่ถือจดหมายฉบับนั้นในมืออย่างทะนุถนอม
เคเวตซ์ลคิดว่า ไม่น่าคนที่จากไปก่อนอาจไม่ใช่พวกเขา

ไม่แน่ อาจเป็นเฟิงผิงหลันที่จากไปก่อน

จะอย่างไรเฟิงผิงหลันก็เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง มนุษย์ธรรมดา
คนหนึ่ง

สุดท้ายแล้วเฟิงผิงหลันก็ต้องเจอคนที่เขารัก และเบนความสนใจ
จากพวกเขาไปที่สิ่งอื่น ถ้าออกจากโลกที่ร่ายล้อมด้วยภยันตรายแห่งนี้
ไป และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขคงที่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งพึงมี

เมื่อถึงเวลานั้น ปีศาจได้พันธะอย่างพวกเขา จะกลายเป็นภาระที่
ทำให้เฟิงผิงหลันลำบากหรือไม่

หากวันนั้นมาถึง เฟิงผิงหลันจะทอดทิ้งพวกเขาอย่างไม่ไยดีหรือ

เปล่า

"ซินเคอเรลล่าน้อยจอมชน เธอแทบไม่บอกอะไรฉันเลย! แล้วฉันจะตอบคำสารภาพรักของเธอได้อย่างไร ถ้าเธอผิดคนขึ้นมาจะทำยังไงล่ะเนี่ย เคาตซัล คุณมีความเห็นอะไรบ้างไหมครับ"

"ปีศาจไม่มีปัญหาอะไรแบบนี้หรอก" เคาตซัลตอบ น้ำเสียงฉวยแววไม่ชอบใจเหมือนกำลังคิดดิ้นอีกฝ่าย "เมื่อเรามอบคำสัตย์จะรักใคร่กับใครแล้ว ในใจจะไม่มีที่ว่างเหลือให้ผู้อื่นอีก"

"จันเหรอกครับ" เฟิงผิงหันพยักหน้าแล้วเรียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นมุ่มปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัย "แปลว่าเคาตซัลก็อยากให้นิใจผมมีแค่เคาตซัลคนเดียว ซื่อสัตย์ต่อเคาตซัลคนเดียวด้วยหรือเปล่า"

เคาตซัลชะงักไปครู่หนึ่ง

เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องพวกนี้

ที่สำคัญกว่านั้นคือ เขาไม่อาจปฏิเสธอีกฝ่ายได้อย่างเฉียบขาด

"หรือว่า" เฟิงผิงหันกระซิบถามลงเชิง "ใจของเคาตซัลซื่อสัตย์ต่อผมแค่นั้นคนเดียว"

แววแห่งความเคียดฉุนและชิงชังอย่างรุนแรงปรากฏบนใบหน้าคมเข้มของผู้ถูกถาม

"แห่มๆ! ผมล้อเล่นหรือครับ! เคาตซัลอย่าโกรธผมเลยนะ!" เฟิงผิงหันรีบยิ้มกลบเกลื่อน "เคาตซัลซื่อสัตย์ต่อองค์ชายซาเคเคเพียงคนเดียวมาตลอด ผมเป็นแค่คนผ่านทาง แคมีโอกาสดูชื่นชมใบหน้าอันหล่อเหลาของเคาตซัลก็ถือเป็นบุญตาแล้ว! อ่าๆๆๆ!" เขารีบเก็บจดหมายและเอ่ยลารวกเร็ว "จันผมไปก่อนนะครับ! ไว้เจอกันนะ!"

เฟิงผิงหันคิดว่าตัวเองพูดไม่เข้าหูทำให้เคาตซัลไม่พอใจจึงรีบออกจากที่นั่นทันที

แต่ในความเป็นจริง คนที่เคาตซัลโกรธนั้น—

คือตัวเขาเอง